

El sol de fusió nuclear, una enorme esfera que resplendia al cel, puntual com cada matí, va substituir la lluna a les 6 en punt. La sensació tèrmica era de 24 graus, la perfecta perquè el cos de les persones estigués en total harmonia i equilibri amb l'entorn.

Oh, quina meravella! Quantes criatures belles que hi ha aquí! Que n'és, de bella, la humanitat! Oh, món feliç, en el qual viu gent així!

Els homes i les dones van interrompre la seva rutina, curiosos i atents, i van dirigir les mirades cap a les gran pantalles que envaiïen les façanes: les de la Fàbrica, la Urbanització i, també, les de la City. El seu gran líder, Magnus, es dirigia com cada dia als ciutadans, amb el seu particular plural majestàtic. Els trets greus de Magnus van aparèixer a la pantalla. Aixecant la mà, va fer el seu gest familiar de salutació.

Si romanem units, estretament units, decidits a tot, la nostra voluntat superarà tots els obstacles —va començar solemne—. Somrieu, regaleu un somriure càlid i relaxat. Perquè els detalls, com tots sabem, condueixen a la virtut i la felicitat, mentre que les generalitats són intel·lectualment mals necessaris. I no oblideu

que qualsevol imprevist pot ser una bona oportunitat per mostrar-se positiu.

I nos, Magnus, el vostre gran líder, us arrencarà el vostre primer somriure. Avui ens trobem molt generosos i us volem regalar a cada un de vosaltres 20 likes per començar el dia.

I, de cop, els espectadors van observar els seus rellotges intel·ligents; ni un segon no van trigar a aparèixer els seus likes. L'alegria de la multitud va esclatar. Aplaudien entusiasmats. Magnus va acabar la connexió amb les mateixes paraules amb què havia començat l'al·locució:

Oh, quina meravella! Quantes criatures belles que hi ha aquí! Que n'és, de bella, la humanitat! Oh, món feliç, en el qual viu el nostre líder Magnus!

La població repetia aquestes paraules, com una lletania, sense parar de somriure, de fer-se selfies i sense apartar la mirada de les pantalles. Magnus va callar, però va persistir durant diversos segons en la pantalla, com si l'impacte que havia deixat en els ulls de tots fos massa viscut per esborrar-lo immediatament.

—Ooooh, quina meraaa-ve-lla-lla-lla! Quan-tes-tes-tes criatu-tu-tu-tu-tu... Ooooh, quina meraaa-ve-lla-lla-lla! Quan-tes-tes-tes criatu-tu-tu-tu-tu... —repetia la veu metal·litzada i estrident de Robbie, un robot de la sèrie T-245 descatalogat, en forma d'esfera, ampla i aplatada a la base, amb

la superfície abonyegada i ratllada per l'ús. El cobria una fina capa d'un esmalt blau elèctric. Dues petites pantalles il·luminades que semblaven els ulls l'humanitzaven. Feia olor d'oli de màquina. De bon principi, aquesta sèrie havia estat destinada a les feines domèstiques, com ara aspirar o fregar el terra, però Robbie havia estat actualitzat i millorat per la mare de Kas, que treballava en una cadena de producció de robots domèstics, i ara s'havia convertit en un robot de companyia.

Kas es va despertar de l'ensurt.

—Calla, si us plau —li va suplicar.

—Ooooh, quina meraaa-ve-lla-lla-lla! Quan-tes-tes-tes criatu-tu-tu-tu-tu... Ooooh, quina meraaa-ve-lla-lla-lla!

Però Robbie s'havia encallat, no podia parar, acompanyava les paraules del líder amb un soroll insuportable, com el brunzit d'una locomotora. Tot d'una, Kas es va girar, va agafar una sabatilla de terra i la hi va llançar amb un enèrgic moviment de braç.

—Ui! —va fer Robbie quan la sabatilla va impactar contra la seva carcassa. I va tornar a repetir la lletania—: Ooooh, quina meraaa-ve-lla-lla-lla...

—Atura't —va cridar Kas, tapant-se les orelles amb les mans. Aquell soroll era insuportable.

I li va donar un cop fort.

—Ui! Bon dia, Kas! Fa un dia meravellós —va dir ara amb la seva veu normal. I, tot d'una, en totes les pantalles de la casa va aparèixer el líder repetint el seu discurs.

—Oh, quina meravella! Quantes criatures belles que hi ha aquí! Que n'és, de bella, la humanitat! Oh, món feliç, en el qual viu el nostre líder Magnus! —va exclamar Kas mentre corria a oxigenar-se. De cop va mirar el seu rellotge intel·ligent—. 20 *likes*! No està gens malament. Avui Magnus ha estat molt generós! —I en veure l'hora va exclamar—: No pot ser, no pot ser! Faré tard al tren bala. Tens una altra vegada el rellotge espatllat! Ets un trasto que no serveix per a res! Et desmuntaré cargol a cargol i et duré a reciclar —el va amenaçar amb un tornavis a la mà, mentre Robbie corria a refugiar-se sota el llit.

Les conseqüències d'arribar tard al Centre d'Estudi eren incalculables. Es va posar frenètica. De sobte, el líder va desaparèixer de les pantalles i va aparèixer la mare de Kas.

—Kas, encara ets a casa? Faràs tard! I no estem per perdre *likes*.

—És aquest trasto! No sé per què no tenim un model més avançat com tota la gent normal.

—Robbie fa molts anys que és amb nosaltres, des d'abans que naixessis; és de la família. A més, defineix «normal».

—Normal és normal, i ara no estic per un dels teus discursos. Faig tard, tu mateixa ho has dit!

—Avui, en sortir del Centre d'Estudi, has de recollir la compra.

—I per què no la porten a casa com a tothom?

—Això són diners i *likes*, i a nosaltres no ens sobra ni una cosa ni l'altra. No te n'oblidis. Si no la reculls, retornen la compra i ens costa *likes*, com l'última vegada.

—No me n'oblidaréé —va replicar Kas arrossegant la *e*.

—Què dus posat? La samarreta blanca i els pantalons blaus? Avui és el tercer dia de la setmana; vas just al contrari: toca samarreta blava i pantalons blancs. I recull-te els cabells; no m'agrada que els duguis solts per anar a classe. T'he de deixar, passa un dia feliç i meravellós —i la mare va desaparèixer de la pantalla.

A Kas, el cor li va fer un salt. Es va quedar mirant una altra vegada Robbie, que l'observava des de sota del llit, i el va tornar a amenaçar amb el tornavis, s'havia equivocat de roba. Ara tenia un dilema: si es canviava, arribaria tard al tren bala, faria tard al Centre d'Estudi i li costaria uns quants *likes*, i si no es canviava, li costaria menys *likes*, però seria la friqui de classe.

Els *likes* atorgaven una puntuació a cadascun dels ciutadans en funció dels seus hàbits cívics, socials i de consum, les seves amistats i el seu compliment dels deures econòmics. Així mateix, la ciutadania també tenia el privilegi d'atorgar o treure *likes* als seus veïns, un fet que, a la pràctica, només podien fer els benestants, ja que la gent humil els necessitava per subsistir. Una part restringida de la població podia restar *likes*, els anomenats *unlikes*, però això només estava reservat a les famílies de classe alta.

El nombre de *likes* marcava la posició dels ciutadans en l'escala social, de manera que aquells amb un crèdit alt tenien dret a un tracte preferent de l'Administració. En canvi, aquells amb un nombre baix de *likes* s'enfrontaven a la impossibilitat fins i tot d'accedir a determinats llocs de treball

i de viure en determinades zones, tenien restringits la matrícula dels fills a les escoles, l'accés a llocs d'oci, la velocitat d'internet i els podien eliminar el dret a viatjar lliurement i a accedir a beques, tarifes reduïdes o ajuts.

Aquest sistema de *likes* era possible gràcies a la combinació de diverses tecnologies, com ara el *big data*, el reconeixement facial i el monitoratge d'internet, ajudats per les càmeres de vigilància amb intel·ligència artificial, instal·lades a tot arreu. L'harmonia i la pau social només s'aconseguien si tots els ciutadans es comportaven d'una manera apropiada. El sistema de *likes* instaurat per Magnus no només creava confiança entre els ciutadans i una cultura de la sinceritat, l'honestat i la integritat, sinó també una còmoda sensació de benestar, alliberava endorfines, augmentava l'activitat cerebral i, en definitiva, generava plaer. Un plaer diferent dels altres plaers quotidians: no només provocava satisfacció i alimentava l'ego, sinó que també feia saber al ciutadà que era acceptat en el grup, que hi pertanyia.

Per a Kas, els *likes* eren importants, però tenia una capacitat innata per perdre'ls. Va mirar l'hora. Havia perdut massa temps cavil·lant. Havia de sortir disparada cap al tren bala si no volia pagar les conseqüències amb *likes*.

El tren bala va conduir a tota velocitat Kas fins a la Urbanització, o el PECOR, Prototip Experimental de la Comunitat

de Reconstrucció, on hi havia el Centre d'Estudi, una ciutat del demà avui, com l'anomenava Magnus. Un disseny radial i un nucli central pel qual passaven totes les vies i els mitjans de transport urbà. El tren bala unia la Urbanització amb la Fàbrica, i un tren càpsula, molt més ràpid, de propulsió electromagnètica a través d'un tub de buit, comunicava la Urbanització amb la City. A més, un sistema de cintes transportadores sense motor, també impulsades mitjançant força electromagnètica, unia el centre metropolità amb les àrees residencials exteriors i el Centre d'Estudi.

La Urbanització estava dissenyada per ser perfecta, combinava ciència i enginy per generar una experiència de felicitat i benestar en un espai de convivència i de serveis ben organitzat. S'innovava i es col·laborava amb empreses líders en educació, salut i la tecnologia, els anomenats *patrocinadors*, per assolir un nivell alt de vida.

Ningú no tenia cap terreny al PECOR perquè eren de Magnus, cada un dels residents eren inquilins i, per tant, tots havien de pagar-li una renda. A canvi, tots tenien feina. No hi havia jubilats perquè la feina anava canviant amb l'edat i depenent de les característiques de l'individu, i, en arribar als setanta anys, s'havien guanyat viatjar al Paradís, l'únic lloc de la Terra on encara existia la natura, ben igual que abans de la Reconstrucció, un lloc secret per preservar-lo, un lloc on tots desitjaven anar, on la felicitat era absoluta.

Tothom treballava i vivia sota les regles de Magnus i, per aquest privilegi, es pagava un lloguer i una renda mínima de

likes. Els que no s'ho podien permetre, vivien i treballaven a la Fàbrica, com Kas i la seva mare.

El Centre d'Estudi era un complex impressionant, un enramat d'elements com ara l'alumini, el ciment i el vidre, cobert per una lleugera pèrgola d'enreixat d'acer que recorria i envoltava l'exterior. Evocava una estructura òssia, que es mantenia ingràvida a 500 metres sobre un llac artificial. Semblava una nau espacial. El nucli de l'edifici era ocupat per aules i laboratoris que es distribuïen al voltant de dos passadissos corbats. Un corredor porticat situat a la planta baixa envoltava tota l'estructura.

Quan Kas va entrar al Centre d'Estudi, tothom va observar les pantalles i la va assenyalar com si fos un espantall; li feien fotos, la gravaven... En un temps record, fins i tot van crear un mem que aviat es va fer viral. Ella caminava digna pels corredors com si no passés res.

—Com vas vestida? —li va preguntar Nicole, la seva millor amiga, mirant el seu rellotge intel·ligent, que tothom anomenava *rein*.

El *rein* de Nicole no tenia res a veure amb el de Kas, que era un model molt senzill de color blau fosc; el de l'amiga feia el doble, era blanc amb clapes de color blau elèctric, no pesava gens, tenia un programari d'última generació que reproduïa hologrames i estava connectat directament al seu cervell per no haver de donar-li cap ordre de veu.

—No preguntis —va respondre Kas sense parar de mirar el *rein*.

Era de mala educació mirar-se a la cara; es comunicaven mirant les pantalles. Només estava ben vist fer-ho amb la família, tot i que les famílies de la Urbanització i les de la City ja no es miraven mai; únicament ho feien les famílies de la Fàbrica.

I de cop va veure com li desapareixen 10 *likes*: era la penalització per no dur la roba del tercer dia de la setmana. Algú devia haver-ne informat: ser un bon ciutadà i vigilar l'ordre de totes les coses també feia guanyar *likes*. O potser l'algorisme de reconeixement de les càmeres l'havia delatada. Va arrufar les celles. Kas sempre anava justa de *likes*, i de diners també.

A Nicole la seguia el seu nou W-100, el més avançat del mercat. Quasi tots els alumnes anaven acompanyats dels seus robots; els feien d'assistents.

—No comprenc per què no portes Robbie —va dir Nicole. Ella mai no havia posat nom als seus robots; no li duraven prou per agafar-los estima.

—No em parlis de Robbie. Per culpa seva avui porto malament l'uniforme. A més, se li ha desajustat el rellotge!

—L'hauríeu de canviar. Hi ha models molt econòmics, o millor encara, us en puc donar un dels meus vells; sempre seran més nous i eficients que l'antigalla de Robbie.

—La mare no el deixa sortir de casa, diu que és de la família —li va dir Kas examinant la cara de l'amiga a la diminuta pantalla del *rein*. Li havia dolgut aquella observació, tot i que sabia que Nicole no ho havia fet amb mala intenció.

El robot de Nicole les va avisar que la professora estava a punt d'entrar. Tots es van alinear davant les butaques ergonòmiques, en silenci. A sobre de cada seient hi havia incorporada una pantalla que enfocava l'alumne, així els professors els observaven sense necessitat d'haver de mirar-los directament a la cara. A sota dels seients s'instal·laven els robots personals dels alumnes. El lloc de Robbie sempre era buit.

—Oh, quina meravella! Quantes criatures belles que hi ha aquí! Que n'és, de bella, la humanitat! Oh, món feliç, en el qual viu el nostre líder Magnus! —va exclamar la professora Alícia mostrant un ampli somriure, sense mirar cap alumne a la cara, contemplant fixament les pantalles repartides per tota la classe. Tenia el nas arromangat i els ulls penetrants, encara que no agressius. Tot i l'entusiasme, el seu rostre era inexpressiu.

Tots els alumnes van repetir les paraules alhora, observant la gran pantalla que presidia la classe, just a dalt de la professora, i que reflectia en un primer pla el seu somriure.

La professora Alícia va aixecar una mà amb expressió solemne i es van apagar els llums. De cop, davant seu va aparèixer la City, on vivia la classe alta, el sector directiu, el nucli en què es gestaven la planificació i l'organització. Els hologrames dels alts edificis de plàstic i metall lluminosos es repartien per tota la classe. Hi havia l'avinguda Central, que passava per sota de l'arc de la Reconstrucció de Magnus, l'Estadi de Magnus i al final de l'avinguda hi havia el Palau dels Fòrums Populars, amb una enorme cúpula de color blau cian,

on Magnus feia els seus discursos davant una gran multitud i des d'on saludava la població cada dia.

—Farem la nostra estada de final de curs a la City!!! —La veu de la professora gairebé tremolava d'entusiasme.

I tots van aplaudir.

—A més, potser, només potser, aconseguirem una audiència amb el nostre gran líder Magnus. —Ara la seva veu havia adquirit un to confidencial i excitat.

L'alegria es va desfermar.

—Hem de ser prudents. El nostre líder és una persona molt ocupada. Només és una possibilitat. De seguida us passo les condicions econòmiques, els *likes* mínims necessaris i tots els extrems per fer encara més meravellosa la vostra estada. Recordeu que amb uns quants *likes* més podeu reduir el preu monetari, si ho necessiteu.

Totes les mirades es van dirigir als *reins*.

—Gràcies, papi, ets el millor! —va exclamar Nicole.

El seu pare s'havia connectat ràpidament amb ella per dir-li que ja ho tenia tot pagat, amb tots els extrems. Estava tan contenta que no va poder veure la cara de decepció de l'amiga.

—Què tens, Kas? —li va preguntar quan se'n va adonar.

—És impossible! Em calen 3.000 *likes* com a mínim per poder fer l'estada, més els necessaris per a la tarifa reduïda. No puc aconseguir tants *likes* i encara menys tants diners —es va queixar Kas, que veia com s'esfumava potser l'última possibilitat de la seva vida de visitar la City. Els habitants de la Fàbrica només la podien visitar amb un permís especial.

—De segur que la teva mare ho soluciona.

—No, no aniré mai a la City —es va lamentar abatuda Kas—. Potser —va dir a l'amiga, mirant-la fixament a la pantalla del *rein*— el teu pare em podria ajudar.

Nicole va estar a punt de mirar als ulls a Kas, tot i que no estava ben vist, però es va reprimir. Aquell suggeriment havia estat de molt mal gust; es mereixia un *unlike*. No es va molestar a respondre-li.

—A més, hem aconseguit un passí especial per poder visitar el Museu d'Art Magnus —va continuar la professora, evocant les meravelles de l'estada.

Tot d'una van desaparèixer els edificis, i els hologrames es van convertir en obres d'art.

—Magnus va salvaguardar totes les obres d'art d'abans de la Reconstrucció que va poder, i tan gran és la seva generositat que va voler que el poble en gaudís. En el seu origen eren estàtiques i lletges, i ell va manar convertir-les en aquests hologrames fantàstics en moviment, amb tots els colors del blau i del blanc, els colors de la felicitat. —La professora parlava amb gran rapidesa. Era evident que la seva professió li produïa un intens plaer—. Aquí en tenim un exemple —i va assenyalar un quadre—: *La dona del somriure enigmàtic* és considerada com l'obra d'art més famosa d'abans de la Reconstrucció. És d'un pintor desconegut que va fer servir una tècnica molt antiga anomenada *esfumat*; juga amb totes les gammes del blau i utilitza només unes pinzellades de blanc per donar lluminositat. La dona del quadre dirigeix la mirada

lleugerament cap a l'esquerra, té un somriure enigmàtic, que, per un estrany efecte òptic, sembla desaparèixer quan l'espectador tracta de fixar-s'hi.

Aquesta última observació va cridar l'atenció dels alumnes, que van fixar la vista en l'holograma. I, de cop, la dona del quadre els va picar l'ullet, cosa que els va fer riure.

La professora Alícia va obrir els llums. La classe s'havia acabat.

—Aquesta és només una de les meravelles que podrem admirar en la nostra visita a la City. Ara ens farem una selfie de grup! —va exclamar la professora Alícia i el *rein* se li va desprendre del puny i es va enlairar fins a poder enquadrar tot el grup, somrient, i fer-los un munt de fotos.

La professora va observar totes les selfies i va arrufar les celles. Cap no era del seu grat.

—Un moment! Un moment! L'hem de repetir! Algú no està somrient! —va exclamar fent una veu infantil mentre mirava la pantalla de Kas.

—Ho sento —va dir ella amb el cap cot. No tenia ganes de somriure. Ella no podria anar a la City.

El *rein* de la professora va tornar a sortir volant. Kas va fer una ganyota que semblava un somriure. Ara sí: la professora va fer uns quants retocs a la foto i la va penjar a totes les xarxes socials.

—I no oblidem donar les gràcies a la Societat d'Educació Positiva Magnus i cia. Gràcies a ells és possible que us formem i que jo m'ho passi tan bé amb vosaltres.

—Gràcies! —van repetir tots alhora.

La pantalla més gran que presidia la classe va enfocar en primer pla la cara de la professora. De cop, el comptador dels seus *likes* es va disparar. Les classes també podien ser seguides per qualsevol ciutadà; sobretot les seguien els pares i els patrocinadors. La professora Àlicia tenia molts seguidors.

—Oooh! Jo també em sento generosa com el nostre líder Magnus! Us regalo 5 *likes* a cada un de vosaltres! Sou fantàstics!

L'alegria de la classe es va desbordar. Tots van aplaudir mentre la professora sortia de l'aula.

A l'entrada ja l'esperava el professor Nèstor, que feia classe d'Història de la Reconstrucció.

Tots els alumnes es van alinear davant els seus seients en silenci.

—Oh, quina meravella. Quantes criatures belles que hi ha aquí. Que n'és, de bella, la humanitat. Oh, món feliç, en el qual viu el nostre líder Magnus —va repetir el professor Nèstor com una lletania, sense cap entusiasme, sense mirar a les pantalles.

Els alumnes van repetir la lletania amb més entusiasme que el professor, tal com els havien ensenyat des de petits.

—Ja que aneu d'excursió a la City, avui parlarem de la seva construcció l'any de la Reconstrucció zero.

—Paciència —va murmurar Kas, després de consultar el *rein* i comprovar que encara faltaven dues hores per dinar. Tenia gana; amb les presses no havia esmorzat.

El professor Nèstor era tot el contrari de la professora Alícia: no era divertit, ni provocava cap empatia amb els alumnes, a penes utilitzava hologrames i la seva veu se sentia per tota la classe com un mantra. Els alumnes aprofitaven per donar una ullada als *reins*, connectar-se a xats, fins i tots jugaven en línia, i els més aplicats feien els deures pendants.

Kas sí que l'escoltava, més que per interès per llàstima. Pobre home! Era peculiar: tenia la silueta menuda, encorbada, els cabells despentinats, els omòplats com ales trencades. Tots els dies de la setmana anava amb un vell vestit jaqueta blau indefinit i una corbata de llacet blanca amb rombes. Pensava que s'assemblaven en alguna cosa, eren com dues *rara avis* en aquell món perfecte. Es va preguntar on vivia i amb qui. A la City de segur que no. A la Urbanització, o potser a la Fàbrica, però mai no havien coincidit al tren bala. I era evident que, com ella, no tenia ni diners ni *likes* de sobra. Kas s'estirava, pensativa, el lòbul de l'orella.

—Algun dubte? —va preguntar el professor en acabar la classe, sense esperar cap resposta.

Kas va projectar la seva pantalla. De cop, tots els companys van aixecar la mirada. Era estrany: mai ningú no havia fet una pregunta a la classe del professor Nèstor.

—Sempre ens parla de la Reconstrucció. Però què hi havia abans? Era com el Paradís on van els nostres avis? Com vivien les persones? Vostè hi era. No fa ni vint anys de tot allò.

El professor va dibuixar un petit somriure. La gran pantalla que presidia l'aula va enfocar un primer pla del professor.

Es va produir un silenci incòmode, esperant la resposta. El professor Nèstor va observar la pantalla i es va fregar les mans. Els seguidors s'havien disparat. Era clar que l'observaven i que aquella pregunta havia despertat la seva curiositat. El professor va mirar l'hora i va restar una estona callat, com pensant la resposta. Després, es va escurar el coll i va dir:

—Ho sento, senyoreta Cassandra, la classe s'ha acabat. Ho deixarem per a la propera. Donem les gràcies a la Societat d'Educació Positiva Magnus i cia.

—Gràcies —van repetir tots alhora.

Al contrari que la professora Alícia, el professor Nèstor mai no obtenia cap *like* i solia acabar amb un munt d'*unlikes*. Però aquesta vegada va ser diferent. De cop va aparèixer 1 *like* a la pantalla. El professor ho va agrair amb un somriure.

—Li has donat 1 *like*?! Però si és més avorrit que les pedres!
—li va dir Nicole.

—Em sap greu.

—Després et queixes que no tens *likes*.

—Un de més o un de menys no em solucionarà el problema. A més, avui no ha anat gens malament. Magnus ens ha regalat 20 *likes*.

—Sí, i n'has perdut 10 per anar vestida així.

—I la professora Alícia ens n'ha regalat 5 menys 1 que he donat al professor... Avui he guanyat 14 *likes*! —va dir mirant la pantalla del *rein*—. Però aquí en marca 13. Qui m'ha fet 1 *unlike*?! De segur que ha estat per la roba! No m'ho puc creure! La gent és dolenta.

Nicole no es va atrevir a dir-li que havia estat ella. No ho havia fet expressament; ho havia pensat i el seu *rein*, connectat al seu cervell, havia executat l'ordre de seguida. Ara n'estava penedida. Però no passava res; més tard li regalaria uns quants *likes* per compensar-la.